

TIDEHVERV

Nr. 9 - 86. årgang - November 2012

INDHOLD:

<i>Claus Thomas Nielsen</i> De arme børn	153
<i>Monica Papazu:</i> Viljen til at forsvare hjertets skat	156
<i>Agnete Raahauge:</i> Adam, Eva og slangen	158
<i>Vilhelm Krarup:</i> Kongens fødselsdag	170
Ligestillingsministervise	172
<i>Hans H. Graversen:</i> Feltpræsten er fremdeles nonkombattant....	174
<i>Thomas Hansen Beck:</i> Flerkoneri.....	175

De arme børn

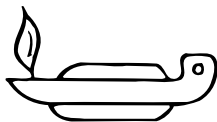
Mine politiske holdninger bevæger sig mere og mere i retning af anarki (filosofisk forstået, ikke mænd med whiskers og bomber) eller i retning af ikke-konstitutionelt monarki. Jeg ville arrestere alle som bruger ordet "Stat" (i alle andre betydninger end det faktiske England og dets indbyggere, dvs. noget som hverken har magt, rettigheder eller bevidsthed); og efter at have givet dem mulighed for at trække ordet tilbage, henrette dem, hvis de forbliver obsternasige! [.....] Det mest uværdige et menneske kan beskæftige sig med er at bestemme over andre mennesker. Ikke én i en million er egnet til det, og mindst af alle dem, som ønsker at gøre det. [...] Midaldralderens mennesker havde ganske ret når de antog "nolo episcopari" som den bedste grund til at gøre nogen til biskop. Giv mig en konge hvis hovedinteresse er frimærker, modeljernbaner eller væddeløbsheste; og som har magt til at fyre sin vesir (Eller hvad I nu kalder ham) hvis han ikke kan lide snittet i hans bukser.

- J.R.R Tolkien i 1942. Til sønnen Christopher medens denne var pilot i RAF og "Ringenes Herre" var halvt færdig.

Det største og mest skæbnesvangre skift i menneskers dagligdag i tusind år er uden tvivl kernefamiliens erodering og den deraf føl-

gende afskaffelse af Husmoderen som familiens og hjemmets selvfulgelige centrum og primære rollemodel for de unge piger, og af Faderen som den selvfulgelige autoritet for især de opvoksende drengebørn. Man skal være historisk aldeles blind for ikke at vedgå ovenstående. Spørgsmålet er blot, om man synes, at det har været en god eller en dårlig udvikling. Har resultatet været større frihed og harmoni, eller har det været ufrihed og disharmoni?

For at tage stilling til dette spørgsmål må man så også tage stilling til prisen for kernefamiliens erodering: For det første den totale velfærdsstat, der med stadigt voksende tentakler forsøger at påtage sig moderens rolle, og for det andet den totale overvågningsstat hvis opgave blandt andet er holde styr på de drenge, som er vokset op uden faderautoritet, og hvis naturlige energiudladninger derfor ofte er ganske ukontrollerede. Som ordsproget så sandt lærer: Den der ikke som barn tugtes af sin fader, han må senere tugtes af bøddelen. (Bøddelen er i dag skolepsykolog, ssp-medarbejdere, socialrådgivere, fængselspersonale osv. Men ikke engang disse ønsker jo at være det, som enhver dreng og ung mand

tørster allermost efter: selvfølgelig autoritet).

Som så mange klartseende mennesker – deriblandt Kierkegaard og Tocqueville – erkendte allerede for halvandet hundrede år siden, så fører enkeltindividets løsrivelse fra kirke og familie ikke til frihed og individualisme, men til ensliggørelse, totalitarisme og pøbelvælde. Enkeltindividet bliver til masen og demokrati til demokatur. Det er kun ved at være bundet til kirche und küche, at mennesket er frit i forhold til alle denne verdens øvrige magter.

Hver gang staten vokser, skaber det sociale problemer og underminerer familien og den personlige moral. Men den eneste løsning, som under disse betingelser kan tænkes, er at gøre barnepigestaten endnu større. At udvide systemets overvågning af de stadig mere ansvarløse borgere. Om umyndiggørelsen af forældrene kunne være en af årsagerne til deres ansvarløshed, falder det aldrig nogen ind at undersøge. Stort set hver eneste folketingsdag arbejder samtlige folketingets partier på at udvide statens beføjelser og tilsvarende indskrænke friheden for såvel enkeltindivider som for civilsamfundet i det hele taget.

Når det så viser sig, at også den nye lovgivning skaber langt flere problemer, end den løser, så svarer man uvægerligt med endnu flere love, endnu mere kontrol, endnu mere overvågning osv. Ser man på de beføjelser ikke blot politiet, men utallige andre myndigheder de seneste femten år har fået til uden konkret mistanke om kriminalitet at krænke den private ejendomsret, kontrollere borgerne, registrere dem, fotoovervåge dem osv., så ville vi for få år siden have henvist den slags ideer til langt øst for jerntæppet.

Da jeg voksede op i en nordlig forstad til København, var der ingen på villavejen, som til daglig låste dørene, grov vold var stort set utænkeligt, og man lod derfor børn gå og cykle alene hjem på tværs af by-

en på alle tider af døgnet og ad alle veje og stier. Unge mennesker kunne slås – og måtte gerne slås – men det gik så godt som aldrig over strengen. De var nemlig vokset op på kvarterets veje og ikke bag institutionernes hegn og havde derfor lært at slås. De havde ikke kun set vold på en skærm og fandt det derfor ikke naturligt at kvæste modparten. Også volden havde love og æresbegreber.

Der var dengang almindelig enighed om, at den bedste beskrivelse af politiets opgave i Danmark var plakaten, hvor en politimand viser en ællingeflok over vejen. Og plakaten svarede stort set til datidens virkelighed. Civilsamfundet og familierne var stort set selvregulerende,

I dag er det nødvendigt med tyverialarmer i de samme boliger, som dengang var ulåste, børn transporteres nu af forældrene efter mørkets frembrud, der er fotoovervågning overalt i byen, på stationen, i s-togene osv. Og alt sammen med god grund. Der er nemlig løsgående unge mænd derude. Mænd der er vokset op uden faderautoritet og bag institutionernes ståltrådshegn, og som derfor er farlige.

Det, som indtil for 40-50 år siden styrede unge mænds adfærd, var ikke først og fremmest truslen om straf, men den personlige moral som var blevet dem indprentet af deres Faders og Moders autoritet. Moralen var internaliseret. At unge mænd er små udetonerede bomber af energi og gå-påmod, som kan skabe mirakler, hvis de med fast hånd ledes i retning af det sande, det gode og det skønne, og tilsvarende katastrofer når de ledes i den forkerte retning eller slet ikke ledes, er en evig sandhed. Drengene har brug for autoritet, frihed og albuerum. Nutidens ståltrådsindhegnede institutioner, hvor de fleste drenge tilbringer hovedparten af deres vågne tid indtil 20-årsalderen, giver dem ingen af delene. De er indhegnede bastioner for værdirelativismen og derved tyranniske og ensrettende.

Autoritet er ikke frihedens modsætning, men dens forudsætning. Fordi børn for 40 år siden havde en virkelig autoritet i forældrene og langsomt internaliserede denne autoritet, derfor kunne man lukke dem uovervågede ud i verden fra morgen til aften og stole på, at de som voksne kun sjældent misbrugte deres frihed og autoritet over for f.eks. deres egne børn. I dag føler man det nødvendigt, at institutioner og skoler på forhånd mistænkeliggør samtlige forældre.

Udgangspunktet var dengang ikke, at børn var uskyldige engle, det var tværtimod, at de var syndere. Derfor gav man dem al den lov og autoritet, som syndere nu engang har brug for i denne verden. I dag må drengene fra de lavere socialklasser ofte nøjes med dels nogle forvirrede pædagoger, som udskiftes hver anden dag og dels en enlig mor, der heller aldrig har haft en rollemodel, og som aldrig er blevet betroet ansvaret for sit eget liv.

Når unge kvinder fra arbejderklassen for 40-50 år siden var 18-20 år gamle, var de ikke blot gennemsnitligt bedre bogligt dannede end gymnasielærere er det i dag, de var også fuldt ud i stand til at etablere et hjem, drive en husholdning og opdrage deres børn. Det havde de nemlig lært af deres mødre. Ligesom deres mødre havde lært det af deres bedstemødre, deres bedstemødre af deres oldemødre og...

Som de langt mere sociale væsener de er, lider piger ikke på samme måde som drengene under institutionernes fysiske og mentale indespærring. De bliver i det hele langt mindre skadede end drengene. Men da de vokser op i en verden, hvor mødre er erstattet af kvindelige børneeksperter, kommer de også ganske uforberedte ud i voksenlivet. Resultatet heraf kan vi se overalt omkring os: Den totale infantilisering af begge køn. Det livslange teenageliv.

Det er en sandhed, der er langt ældre end Freud, at når man vokser op med svag tilknytning til forældre, er der stor risiko for invaliderende narcissisme (dvs. livslang

infantilitet). Freud fulgte da også for en gang skyld almindelig sund fornuft, da han fastslog, at "kønsnarcissisme", dvs. manglende evne til den naturlige tilknytning og begær efter det modsatte køn, ofte skyldes manglende tilknytning til ens fader eller moder af det modsatte køn. Som der stod at læse i Dagbladet Information den anden dag:

Aldrig har det været så ligegyldigt, om du er mand, kvinde, lesbisk, homoseksuel eller andet. I fremtiden er alle mennesker alligevel trans.

Og mon ikke også den tilsyneladende omsiggribende pædoфиli – i hvert fald den populærkulturelle optagethed af pædoфиli – netop skyldes den mere generelle narcissistiske infantilisering af samfundslivet? Tidens krimiforfattere mener tilsyneladende, at nutidens mennesker bag facaden alle har en Michael Jackson: En narcissist der kun evner de mest primitive emotioner, og som derfor er ude af stand til at knytte sig følelsesmæssigt til voksne. Og hvis driftsliv derfor er latent pædoфилt. Og at dømmefter tidens kulturudbud, talentkonkurrencer og underholdningsindustrien generelt er analysen ganske korrekt. Og hvordan skulle det kunne være anderledes for mennesker, der er vokset op uden Fader og Moder som rollemodeller og autoriteter? Hvor skulle de have lært at blive voksne og knytte sig til voksne?

Men hvad er svaret så, når man for tiden tilsyneladende oplever stimer af vanrøgtssager, misbrugs-sager osv., dvs. oplever alle konsekvenserne af velfærdsstatens ødelæggelse af den naturlige forældre-rolle. Ja, den totale stats svar er naturligvis at underminere familien endnu mere, skabe endnu mere overvågning osv.

Og nu skal den endelige konsekvens af familiens afskaffelse drages: Helhedsskolen. "Vil I den totale skole?" spørger statsministeren i sin åbningstale. Og de infantile forældre, der i dag udgør folketinget, råber i kor: "Ja vi vil den totale skole."

Vi vil, at Staten endegyldigt skal overtage ansvaret for vore børns opdragelse og dannelse.

Fordi børn i dag ikke oplever autoritet, ville de ikke kunne klare sig uden et jerngitter omkring sig. De lever i en gummicelle og tror efterhånden, at gummecellen er den hele verden. (Det er formentlig derfor, alt dansk drama i dag skal foregå på Slotsholmen: En børnehaven som selv tror, den er virkeligheden.)

Der findes intet sørgeligere billede på vores nutid end horderne af unge drenge, der aldrig har lært, hvordan man sidder på en stol, konverserer høfligt, læser en bog, skaber et varigt venskab eller flirter med en pige, men hvis hele virkelighed er på den anden side af skærmen.

På den anden side er det ikke blot forståeligt, at de flygter ind i computerens krigsspil, det er også et sundhedstegn, for så vidt som det viser, at de ikke køber velfærdsstatens virkelighedsopfattelse. Ofte er computerspillenes virkelighed jo i øvrigt netop en Tolkien-agtig verden, hvor der findes virkelig autoritet, hvor der findes rigtigt og forkert, og hvor de coladrikkende, overvægtige 19-årige drenge med piberenserarme deltager som tapre og stærke krigere på det godes side. Spilnørderne flygter ind i en computervirkelighed, som på mange måder er langt nærmere den naturlige lov, end deres dagligdag er det. En verden hvor de ikke lever i en kønsløs gummicelle bag institutionens ståltrådshegn.

*

Og det kan så måske i øvrigt forklare det, som har været en gåde for mig, lige siden jeg for 35 år siden første gang læste Tolkiens mesterværk om "Ringenes Herre". Værket, skrevet 1937-49, er én lang sørgmodig lovprisning af kristenhedens hensmuldrende grundpiller: 1)Den naturlige lov 2)den metafysiske filosofi. 3)Den sakramentale teologi. 4)Synet på jorden som

en falden verden og mennesket som et faldet væsen. 5)Den absolutte moralske frihed. 6)Den relative politiske frihed.

At Ringenes herre er en eulogi for disse hensmuldrende europæiske grundpiller, er der slet ingen tvivl om. Det var, hvad Tolkien eksplicit hævdede.

Netop derfor er det en gåde, at Ringenes Herre ikke kun er blevet elsket af fornuftige kulturkonservative kristne liberalister, men også af millioner og atter millioner af relativistiske hedonister, marxister og det, der er værre. Ikke nok med, at Ringenes Herre snart er solgt i 100 millioner eksemplarer og derved er i samme liga som Barbara Cartland. Ikke nok med at den utallige gange er blevet valgt til det tyvende århundredes bedste bog af den samme offentlighed, som synes at tyggegummiprodukter som X-faktor, Matador og Forbrydelsen er god underholdning. Nej det er langt værre: Ringenes Herre var også bibel for store dele af ungdomsoprøret. Det var den mest læste bog på amerikanske universiteter i sidste halvdel af 60'erne, og de samme mennesker, som opkaldte deres 70erkollektiv efter historiens største masse-morder, nemlig Mao, tog som bekendt også et mellemnavn hentet fra højelvernes dal hos Tolkien: Kløvedal.

Engang troede jeg, at alt dette skyldtes en brist i Tolkiens verdensforståelse. Senere blev jeg lidt klogere og troede så, at det skyldtes, at det er muligt fundamentalt at misforstå værket. Men nu ved jeg, hvad det virkelig skyldes:

Årsagen er den samme, som årsagen til at nutidens ynkelige drenge og unge mænd flygter ind i deres virtuelle virkelighed: De véd, at det er en sandere verden end den, de til daglig lever i og officielt beken-der sig til, og spillene er nærmere denne, end velfærdsstaten er det.

Der var jo også en sand og god kerne i dele af tressernes oprør. De autoriter, de væltede, var værdirelativistiske og troede ikke længere på sig selv. Man pustede til pilrådene træer, og de væltede. Når profes-

sorerne forkyndte værdirelativisme, er det jo ikke så underligt, at de studerende relativerede professorerne bort. Der var i tiden en sand stræben efter naturlig lov og frihed fra statslig omklamring. (At det hele så snart blev ført i dæmonisk retning og nødvendigvis måtte blive det, er en ganske anden sag.)

Når en totalitær relativist som Tøger Seidenfaden brugte en stor del af sin fritid på Tolkien, så var det tydeligvis også Politikens egen virkelighedsbillede, han flygtede

fra. I en lille krog af bevidstheden vidste han godt, at kulturradikalismen, ligesom al anden relativisme, bygger på en løgn. Derfor behovet for eskapisme.

Og heri ligger håbet jo altid. Velfærdsstaten kan aldrig få menneskene til at passe ind i sit virkelighedsbillede. Jo flere hjælpeforanstaltninger uden samtykke behandlerne sætter op for de utilpassede familier, jo flere utilpassede familier vil der blive, jo flere skolepsykologer der ansættes, jo flere so-

cialer problemer vil der blive skabt, jo mere totalitær helhedsskole der skabes, jo mere vil folkeskolen falde fra hinanden.

Og jo mere vil drengene flygte ind i deres egen virtuelle virkelighed, hvor der findes godt og ondt, og hvor de får lov til at lade, som om de er frie og selv står til ansvar. Vel er det en kunstig virkelighed, men den er trods alt langt mindre kunstig end velfærdsstaten.

Claus Thomas Nielsen

MONICA PAPAZU:

Viljen til at forsvare hjertets skat

Rusland og Pussy Riot

Siden foråret har de vestlige aviser bragt et væld af indignerede artikler imod Ruslands ledelse og kirke i forbindelse med arrestationen af tre medlemmer af punkgruppen Pussy Riot og den efterfølgende proces imod dem, foranlediget af deres optræden i Kristi Frelser Katedralen i Moskva. Sagen er blevet udlagt som en kamp for ytringsfrihed og som et tegn på den russiske stats overtrædelse af menneskerettighederne. Fra Amnesty International, som ellers ikke har brugt meget krudt på at forsvare de forfulgte kristne og de øvrige ofre i kommunisttiden, til feterede popstjerner (såsom Madonna, Yoko Ono og Sting) har der rejst sig en øredøvende protest: Det gjaldt om at forsvare friheden, samvittighedsfriheden, den kunstneriske frihed, de nobleste værdier over for en diktatorisk stat og en tilbagestående kirke med inkvisitoriske tilbøjeligheder.

Kort tid efter, at sagen toppede i medierne, brød så en ny "Muhammed-krise" ud med filmen "The Innocence of Islam". Ligesom i Pussy Riots tilfælde drejede det sig om et "kunstprodukt", som angreb en religion. Man kunne have forven-

tet, at de samme stemmer, mainstream-journalister og kommentatorer, menneskerettighedsorganisationer, NGO'er og popidoler nu vil rette deres forargelse mod de mørke magter, der vil begrænse ytringsfriheden og den kunstneriske udfoldelse. Men ak! – nu gjaldt det noget helt andet: Nu skulle man tværtimod forsvare de troendes sarte følelser og forbyde de blasfemiske udfald. For nu var der jo tale om det allerhelligste: Der var tale om islam.

I disse to forskellige reaktioner har Vestens åndelige krise virkelig afsløret sig: Knæfaldet for islam, som fejrer sine triumfer gennem voldanvendelse, og Vestens manglende vilje til at forsvare sin tro, dvs. fornægtelsen af kristendommen. Der er ingen selvmodsigelse her – det er to sider af samme sag. Hvordan kunne Vesten stå fast over for islam, når det har opgivet sig selv, det fundament, det lever på, og den ånd, det lever af?

*

Hvad har Pussy Riot gjort, der fortjener så stor opbakning fra Vestens side, at den endda er blevet nomineret til Sakharov-prisen, som uddeles af Europa-parlamentet? Pussy Riot

er en russisk feministisk punkgruppe, som der findes en del af i landets frodige undergrund. Pussy Riot går ud på en frigørelse af seksualiteten, som minder lidt om bolsjevismens første tider og om lignende fænomener i Vesten. Den bruger sex-symboler; gruppens navn skal ikke kun læses som "missekattens oprør", men også med den betydning, som "pussy" har som slangudtryk; den er ikke bleg for at blotte sig på offentlige steder, som f.eks. i et supermarked i 2010, hvor et af medlemmerne med et grædende barn i baggrunden stod og onanerede med en lørdagskylling, eller optræde med gruppesex: Et af de dømte medlemmer af Pussy Riot, nemlig Nadezjda Tolokonnikova, som på det tidspunkt var højgravid, var med i gruppen *Vojná's* (Krigen) gruppesex-happening på Det Biologiske Museum i Moskva i februar 2008, hvilket blev udlagt som en politisk protest imod præsident Medvedev (hvis man ikke er bange for at blive anklaget for at kikke på porno på internet, kan man se billederne på <http://plucer.livejournal.com/55710.html>). Karakteristisk for Pussy Riot er også deres anarkistiske inspiration (en hyldest til Kropotkin, som Georg Bran-